



23 Marzo, 2025

La pintura que fa d'espill

'La fragilitat de la pintura a l'època del fast food' mostra l'obra de Carles Gabarró, d'arrels expressionistes i en contínua transmutació temàtica

Per Laia Beltran

Agafo el metro a plaça Espanya sentit Fondo. Durant el trajecte, miro el mòbil. M'empasso desenes d'imatges embotida en un vagó ple de gent que fa com jo. Sempre la mateixa pel·lícula. Arribo a Glòries, abandono aquesta escena grotesca i les escales mecàniques m'escupen als peus de la Torre Agbar, retallada per un cel tan blau que insulta. A mesura que m'endinsó per la retícula urbana del 22@, disminueix la presència humana. I, de sobte, apareix Can Framis, un verger enmig d'aquella orgia d'edificis vanitosos. El contemallo des de la distància. Es veu tan solitari que sembla abandonat. Per control remot, m'obren la porta de la sala d'exposicions temporals. Un cop es tanca, sento un alleujament, com quan entres en un lloc sagrat. Just en aquells instants, la llum de la tarda es filtra per la paret envidriada i projecta al terra les branques dels arbres com si fossin ombres xineses. Un joc de transparències naïf que contrasta amb la contundència de l'obra que s'hi exposa: és fosca, sensual, profunda. Aquestes sensacions es multipliquen amb el silenci. Allà només hi soc jo. Però més tard descobriré que aquesta pretesa solitud és mentida.

L'exposició de Carles Gabarró (Barcelona, 1956) es diu *La fragilitat de la pintura a l'època del fast food*. No és un títol de digestió ràpida. Però és precís i honest per com planteja la situació: en un món en què ens empassem milers i milers d'imatges cada dia, com ens enfrontem davant d'un quadre? Li sabem dedicar el temps que mereix o ens conformem amb una repassada ràpida com si estiguéssim amb el mòbil a la mà? L'obra de Gabarró —que té arrels expressionistes i fa quasi quatre dècades que es troba en una transmutació temàtica— tampoc és de digestió ràpida. Potser perquè s'alimenta de les emocions, potser perquè no busca la complaença. Ni al primer intent, ni al segon. Ni al tercer, m'atreviria a dir. Potser és això el que la fa especialment

excitant. Gabarró et convida a enfrontar-te a un espill, que és el seu. I tu decideixes si vols entrar en el seu món de biblioteques mur, de magmes catàrtics, de fàbriques solitàries i de llits despullats. Elements recurrents en els seus paisatges de clarobscur, a vegades més geomètrics, a vegades més figuratius, però sempre de pinzellada crua i on també desplega una iconografia subtil. Mai hi falten els cranis que manlleua de la *vanitas* barroca, que ens mostren amb indolència la vacuitat de la vida. *A painter was here*, pensaré hores més tard. I somric. Ara soc jo qui manlleua la frase que el mateix Gabarró va pintar a la paret del seu penúltim taller, quan el va abandonar fa una dècada per traslladar-se al que té ara a l'Hospitalet. Quan abandono la sala, la seva presència roman allí. Ja us he dit que no estava sola.

Agafó el metro a Glòries sentit Hospital de Bellvitge. Durant el trajecte, deixo el mòbil a la butxaca. Fullejo el catàleg i atrapo cites al vol. Gabarró és un obrer de la pintura, treballa de manera quasi obsessiva, acaba els quadres en una única sessió, gaudeix de l'efecte dens de la pintura fresca. Diu que no va anar a buscar la pintura, que aquesta el va atrapar. I encara segueix allí, atrapat en una espiral que s'expandeix com els micelis,



Biblioteques mur, magmes catàrtics, fàbriques solitàries o llits despullats conformen la mostra a Can Framis

de manera latent, humida i subterrània. Durant quasi una hora els quadres de Gabarró també han estat l'espill on m'he observat. Si tanco els ulls torno a veure les biblioteques mur, els magmes catàrtics, les fàbriques solitàries, els llits despullats. He sentit el pes de l'ofici, com quan pinta dents a la paleta de pintor. He sentit les ganes de fugir, com quan pinta unes escales al llit, però també el desig més encès. He sentit el misteri de la descoberta, com quan il·lumina les prestatgeries de llibres amb una bombeta llanguida. He sentit el plaer de passejar pels camins imaginaris que dibuixa en un turó pelat. O és un cap? O és un pit? Podria perdre'm en mil analogies més, tan belles com les que ha pintat aquests darrers mesos en petit format i que tanquen el recorregut de l'exposició. I llavors m'adono que m'he saltat la parada del metro. I no m'importa, perquè sé que estic escrivint el final d'aquesta història, que no parla tant de la fragilitat de la pintura com de la fragilitat de la vida.



'Biblioteca' (2021), de Carles Gabarró. CAN FRAMIS

'La fragilitat de la pintura a l'època del fast food', de Carles Gabarró. Fins a l'1 de juny a Can Framis